

Violeta BOBOCEA

„Tot ce stăpânește omul, reprezintă o scânteie de viață și o clipă de timp. Dacă suntem supuși unui destin efemer, trebuie să trăim cu intensitate fiecare clipă, să prețuim și să promovăm valorile morale.

Omul se naște cu setea de paradis și este fascinat toată viața de frumos, de sublim. Așa cum afirma Dostoievski „doar frumosul va salva lumea”.

Într-o toamnă însorită, în luna septembrie 1967, într-un ținut paradisiac, de legendă, într-o natură pitorească, în zona Buzăului, pe ritmuri de vers și baladă, mi-am făcut apariția, fiind al treilea copil (cel mai mic, dar și cel mai sensibil copil al familiei).

De la tata am moștenit perseverența, dorința de a merge mai departe, (chiar dacă viața nu este întotdeauna roz), de a fi un om de cuvânt, un om adevărat, iar de la mama bunătatea și blândețea, dorința de a-mi ajuta semenii în momentele cele mai dificile din viață.

Sunt absolventă a Colegiului Național „Mihai Eminescu”, profil filologie-istorie, din Buzău, un colegiu de prestigiu, acolo unde am fost olimpică națională în fiecare an, participând la diferite concursuri, olimpiade sau sesiuni de referate și comunicări științifice.

Încă din liceu versul mi-a devenit prieten, confident, arta cuvântului, a slovelor fiind o mângâiere a sufletului.

Cuvântul devine răsuflăt și foc, alinare și cânt, fiind un mesager al sentimentelor pe care le trăim, sau cum spune Mihai Eminescu, acel "cuvânt ce exprimă adevărul", sau Vasile Voiculescu, "sămânța nemuririi, iubite, e cuvântul".

Cu fruntea pe cuvinte, am răstălmăcit versuri, le-am șlefuit... așa s-a născut poezia. Doar ea caută frumosul din apele vieții; doar poezia este mit și lumină, vis, dar și dor neatins.

La Universitatea din București mi-a fost profesor criticul Nicolae Manolescu, cel care mi-a deschis drumul spre Marin Preda, un drum fără sfârșit.

Așa am început să studiez opera predistă, să descopăr personajele lui Marin Preda, în cartea de critică literară „Seninătatea personajelor lui Marin Preda”.

Visul meu a fost să devin profesor, să fiu alături de copii, să le modelez personalitatea. Să ții în palmă sufletul unui copil este un dar divin.

Dumnezeu mi-a încredințat o misiune nobilă, sacră, de a trudi viața întreagă la secera ascuțită a lunii, semănând pulberi de aur peste semințele ce stau să încolțească: **„Când voi fi doar o himeră-n / Astă lume efemeră, / Să vă amintiți cu drag, / V-am trecut al vieții prag.”**

Am debutat în anul 1996 în revista **„Placebo”**, atât cu versuri, cât și cu eseuri. Am continuat să public în revistele **„Singular”**, **„Lyceum”**, **„Evrika”** și **„Năzuințe”**.

În anul 2018 am publicat poezii în antologia **„Iubirea ca o poezie”**, în 2019 în **„Muzica sufletului meu”**, dar și în antologia **Campionatului european de poezie** (Editura Liric Graph), în antologia internațională **„Femeia divină”** din Belgrad (martie 2019), în **„Medunarodnog festivala poezije - Mesopotamija”**, în anul 2019, în Serbia, Belgrad, dar și în **Antologia Odyssey International** în anul 2019.

Sunt membru în Liga Scriitorilor din anul 2020 și membru de onoare al World Literature Academy și membru Ascior.

Am publicat cartea de critică literară **„Seninătatea personajelor lui Marin Preda”** la editura Liric Graph, dar și volumul de versuri **„Simfonia dorului”**, la aceeași editură.

Al doilea volum de versuri **„Stele în palmă”**, editura PIM, Iași, în anul 2020. Sunt redactor-șef al revistei **„Orizonturile bucuriei”** Ascior, director Presă Ascior, membru al Asociației Poeților Mondiali. Sunt coautor al unei cărți despre frumusețile Buzăului, în colaborare cu elevii Colegiului Național „Mihai Eminescu” - **„Buzăul între mit și realitate”**, dar și al unei cărți **„Cascadele lumii”** din acest an, la editura **„Izvorul Cuvântului”**, dar și al unei cărți - document despre dascălul de la catedră - **„Menire sacră”** (Editura Liric Graph).

Am publicat poezii în **Antologia literară a revistei „Eminesciana”** (2018-2019), realizată și ilustrată de Mihai Cătrună, în **Antologie der Weitschriftsteller**, editura Liric Graph Verlag, 2019, în Antologia Campionatului Mondial de Poezie, editura Liric Graph, colecția Grai Românesc, 2019, Antologia **„Magia sărbătorilor de iarnă”**, la aceeași editură, colecția Grai Românesc, 2019, în Almanahul **„Renașterea buzoiană”**, fondator Cameliu Petrescu; sunt coautor la coordonarea **Antologiei de poezie internațională - Tabăra de vară Grai Românesc**, din anul 2019.

Am publicat poezii în Antologiile **„Învărarea cuvântului”**, **„Întomnarea cuvântului”**, **„Floriile poeziei”**, **„Paradisul iubirii”**, Colecția Antologică, eCreator în anul 2019 și în anul 2020, dar și în Antologia **„Caruselul iubirii”**, editura Editgraph, 2020, coordonator: Eugenia Enescu - Gavrilescu, dar și în Antologia **„Vulcanul pandemic - între speranțe și iluzii”**, editura Izvorul Cuvântului, în anul 2020, în revista **„Mugur și Floare”**, dar și în revista **„Amprentele sufletului”**.

Am publicat poezii și în revistele **„Contraste culturale”** și **„Poezii pentru sufletul meu”** din Montreal, Canada, nr.1 și 2/ 2020, o revistă de literatură, artă și cultură. La Montreal, Canada, am primit **diploma de excelență și premiul cu titlu de merit-premiul: Formidabil**.

Am primit **premiul de excelență la Campionatul european de poezie din anul 2019, Certificat pentru artă și cultură „Munir Mezyed**

Foundation” în 2019, diplomă de excelență pentru promovarea literaturii în lume-World Literature Academy-2019, Diploma di merito-Accademia Poetica Mondiale Erato, Palermo, 2020.” (Autoprezentare Violeta Bobocea)

Referințe critice:

„Întâlnirea mea cu poeta Violeta Bobocea a fost providențială, realizându-se la o lansare de carte, unde mi s-a relevat ca un om fascinant ce deține o inepuizabilă lumină ce înnobilează ființa și o desăvârșește ca pe un templu al Luminii primordiale, divine și creatoare. Un spirit reflexiv ce emană o intensă odihnă sufletească și un artist virtuos ce dialoghează cu esențele, într-un limbaj al poeziei.”

„Prin marea intensitate a trăirilor, poeta denotă vitalitate autentică și candoare lirică de excepție.”

„Prospețimea imagistică, culoarea angelică a poetei și raza sa coagulantă între prezent și trecut, cu trimiterea la legende...”

„Versurile poetei transcend marginile lumii prin încărcătura adânc emoțională a cuvântului și frapează prin capacitatea recuzitei de metafore, care transmit sublimă emoție. Poezia Violetei Bobocea nu se instalează într-un stil anume, ci se remarcă mai degrabă prin inteligența de a răspunde miracolelor, ceea ce numai poezia ei o poate face, la modul cel mai evident cu putință. Poeta preferă sinceritatea rostirii, fără prea multe trucuri poetice, și reconstituie un univers afectiv, familiar cu cititorul, pe care eu îl consider privilegiat de șansa de a încheia, cu nonșalanță, prin intermediul filelor de poveste din versurile volumului „Simfonia dorului”, o prietenie veritabilă cu sufletul poetului.”

„Distinsa poetă Violeta Bobocea dezvăluie un talent liric prin excelență, este un spirit rafinat, de înaltă noblețe și intensă odihnă sufletească. Poeta dialoghează cu esențele într-un limbaj al poeziei de o inepuizabilă forță lirică ce transcede marginile lumii prin încărcătura adânc emoțională, prilej pentru trăire în adevăr, lumină, grație, armonie, eleganță, merit să contureze temelia literaturii cu destin durabil și de prestanță.”

„Violeta Bobocea este o poetă cu vocație excepțională, un talent remarcabil care și-a dizolvat tot sufletul între paginile acestui volum, transformând cuvântul în spirit și lumină pe verticala creației sale lirice.” (Corina Junghiatu)

„Când **„apele adânci ale sufletului”** îi sunt pline de frumusețe, Violeta Bobocea caută în afara sa frumusețea, pretutindeni: fie într-un fir de iarbă, în adierea vântului, în ciripitul păsărilor, fie în nori, în stele, în iubire, în dragoste... Atunci când constată că frumusețea lipsește, ea revarsă din suflet atât de multă frumusețe, până vede că a reușit să acopere și să transforme tot ce a atins în cale. Acolo unde a picurat din frumusețea sufletului, a reușit să reconstruiască, sau să repare o strună a unui instrument dezacordat care va reface o orchestră ce va interpreta, în armonie, simfonia Universului, ca o **„mângâiere la porțile infinitului”**.

Pentru a lăsa un semn peste timp, autoarea își **„apleacă tâmpla pe cuvinte”** și **„împletește slovele”** cu o **„magie sublimă”**, pentru a atrage atenția cititorului asupra frumuseții anotimpurilor, asupra stropilor de ploaie, sau asupra unui simplu calcul prin care, atunci când fiecare încearcă să adune virtuțile, aspirațiile și poveștile de dor, poate deveni mai bogat, cu sufletul mai strălucitor și reușește să lumineze în afara sa. Strălucirea sufletului bucură pe toți cei care sunt

pe aceeași frecvență, ascultând, de cele mai multe ori, aceeași muzică interpretată la cele mai frumoase instrumente: sufletele.”

„Purtând în palme **„singurătatea clipei”**, caută miracolul vieții privind nestingherită spre stele ...”

„Adunând dor cu dor, reușește să le strângă într-un mănunchi, așa cum strângi florile de câmp care s-au bucurat, o noapte întreagă, de liniștea dăruită de strălucirea stelelor, pentru ca roua dimineții să le trezească întru frumusețea unei noi zile marcate de căldura razelor răsăritului de soare.”

„Este o bucurie să ți se ofere ocazia de a citi și aprecia, în câteva cuvinte, scrierile pline de un parfum aparte, care crește în intensitate spre sfârșitul cărții, odată cu creșterea optimismului, a încrederii în frumusețe, în armonie, în dragoste pentru viață, pentru toate existențele, văzute sau doar percepute, din tot ceea ce ne înconjoară!” (**Elena Căpățână** - Liga Scriitorilor)

Seninătatea personajelor lui Marin Preda, Editura Liric Graph, Făurei, ediția a I-a 2018 și ediția a II-a 2019.

„Marin Preda rămâne, pentru fiecare dintre noi, un adevărat miracol, o legendă vie, un spirit complex.

Scriitorul, o conștiință a veacului nostru, exprimă spiritualitatea unui popor, aspirațiile, dar și neliniștile lui, veșnic preocupat de problemele cu care omul s-a confruntat întotdeauna.”

„Prin intermediul cuvântului, Preda contemplă spectacolul vieții, deoarece marea obsesie a scriitorului rămâne aceea a exprimării vieții autentice în literatură : „Ceea ce scriu să fie adevărat, să aibă viață”.

„Numeroși comentatori și exegeți ai lui Marin Preda s-au preocupat de a reliefa valoarea intrinsecă a operei literare, descoperind și redescoperind, interpretând, din unghiuri diferite, actul de creație al autorului. Prezenta lucrare a prof. Violeta Bobocea este rodul unor cercetări acribice a operei prediste, de mai bine de 20 de ani, propunând cititorului o altfel de abordare a definirii caracteriale a principalelor personaje din cele trei romane-esențiale: **Moromeții I-II, Cel mai iubit dintre pământeni și Intrusul.**

Autorul studiului extrapolează caracterialele acestor personaje - Ilie Moromete, Victor Petrini și Călin Surupăceanu -, având ca atribut comun **„seninătatea”** lor, o temă mai puțin abordată de exegeții prediști. În opinia domniei sale, Marin Preda se apropie de scrisul său, de marile personalități ale lumii, precum Kafka și Hemingway, Steinbeck și Faulkner, Gorki și Joyce, Celine și Camus, Borges și Marquez.”

„... lucrarea propusă de Violeta Bobocea rămâne una de referință, pentru studierea aprofundată a operei lui Marin Preda, destinată, deopotrivă, cadrelor didactice, cât și elevilor.” (**Vioarel Frâncu**, publicist, membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România)

Simfonia dorului, Editura Liric Graph, Făurei, 2019.

Primul poem din acest volum, care de altfel dă și titlul cărții, mi-a atras atenția și practic m-a înlănțuit și m-a obligat să citesc pe nerăsuflăte, fără să trag o concluzie. A urmat a doua lectură mai lentă și mai accesibilă analizei literare.

Dorul e asemuit cu o călătorie inițiatică „Îmi făcui un drum spre cer.". Prin metafora „Simfonia dorului" ne transmite mesajul că , în această lume , doar dorul poate opri timpul „Simfonia dorului, / Și tăcerea timpului".

Nu vreau să fiu socotit ipocrit, dar, vă spun, cu sinceritate, că până acum nu am mai întâlnit o personificare a dorului atât de intensă, iar dialogul cu dorul e plin de umor și învățăminte, de altfel cum este și viața noastră. Cu duioșie, provoacă un joc „Dor nebun, / Aș vrea / Să-ți spun, / Să pleci, / Să fugi, / Să uiți / C-am existat...". Și dorul răspunde „Nu-mi spune / Ce să fac și / Lasă-mă / Să-mpart / Așa cum am făcut mereu / În astă lume tristă / O bucurie nedescrisă..." și prin aceste versuri ne reamintește că dorul face parte din dragoste și acționează ca un pod de legătură între două suflete.

M-a surprins poemul „**Plânsetul ciocârliei**", pentru că în acest context caracteristica zborului acestei păsări „ciocârliă se ridică în zbor țâșnind spre cer , până abia mai poate fi zărită", o înțeleg ca o altă personificare a dorului, decodificată în versurile „*țipătul ciocârliei / spârgea tristețea*".

Și poemele care arată tristețea transmit lumina dorului, precum în poemul „**Agonia**", unde trei versuri m-au săgetat și mi-au străfulgerat neuronii „*dorul de necuprins, / gonind agonia, / visului neîmplinit*".

Un alt poem, „**Oglindire**", ne arată natura, chiar și reflectată în sufletul autoarei, prin care declară simbioza omului cu natura „*Bândețea apelor / se revarsă în noi.*" și legătura intrinsecă , cu timpul creează o imagine romantică și plină de înțelesuri filosofice „*În oglinda apei / doar... / viața / surâde / nepăsătoare, / iar timpul / ascunde nemărginirea / uitată / la țarm*". Simbioza cu natura este reflectată în trecerea timpului printr-o călătorie prin cele patru anotimpuri și cum fiecare trecere lasă o urmă și adaugă noi emoții și sentimente. Poemul „**Suferința anotimpurilor**" transpus printr-un dialog cu un doctor imaginar. Cele patru anotimpuri reprezentate prin prisma sufletului „*toamna mă mângâie, iarna mă-nfioară... / vara mă doboară, primăvara-mi cântă*". Prin două versuri, printr-o schimbare a registrului, care sună ca ceva categoric, ne dezvăluie sufletul și dorul față de cele mai importante elemente ale vieții „*Doctore, fiecare / anotimp al sufletului / respiră în mine!*".

Autoarea își pune întrebări și le transmite cititorului. Câte visuri, tăceri și aspirații se pot aduna într-o viață trăită cu intensitate, optimism și speranță. Cât de frumos și de profund sună versurile din poemul „**Calcul**": „*Dacă am aduna / într-o clipă / visurile, / tăcerile, / aspirațiile toate, / am fi... mai bogați! // Dacă am strânge acum / dorurile noastre, / iubirile, / poveștile de dor, / am fi și mai bogați!*". Și după o bogăție spirituală urmează și o socoteală a clipelor mai puțin plăcute „*Dacă am aduna / într-o zi / deziluziile, / suferințele, / amăgirile de-o clipă, / neîmplinirile, / am fi / tot mai triști!*"... Dar nu se oprește aici și continuă cu imagini relevante despre sentimentele și emoțiile care ne clădesc și ne diferențiază ca specie supremă, ce transmite mai departe prin fiecare generație mesajul vieții, un fel de cale spre eternitate „*Dar, dacă ar fi / să adunăm / într-un mănunchi, / speranța, / încrederea, / lumina din noi, / freamătul din priviri, / am fi, / într-o viață, / cei mai bogați / din Univers / și ne-am purta / sufletul / pretutindeni / să-l vadă oamenii / din mers. // Dacă am aduna / clipele, neliniștea, / setea de absolut, / oare... / cât timp ne-ar trebui? / O viață? / O eternitate?*".

Dincolo de dorul generat de un sentiment , există un dor ascuns al speciei umane, un fel de dor peste toate dorurile, ca și cum am spune, mai în glumă, o

mamă a dorurilor, care nu poate fi cuprinsă și nici definită, eventual , poate fi doar atinsă „*Tremura / în suflet / un dor / nemărginit / de speranță, / de ideal, / de căutări.*”.

Miracolul iubirii deschide noi porți simțurilor noastre și descoperim o altă dimensiune, de parcă iubirea are un rol fizic de a amplifica sau de a trezi unele calități, care până în acel moment au fost adormite. Pentru a exemplifica cele spuse , cred că poemul „**Doar în iubire**” este cât se poate de concludent: „*Doar în iubire simțim / susurul apei, / murmurul izvoarelor; / sub fruntea cerului cresc / neliniști ascunse, / dar și îndoieli. // Doar în iubire / sub o frunză / se naște o viață, / un alt Univers / cu visuri și doruri, / cu tremur și cânt*”.

Poemul „**Templul luminii**” are o conotație aparte și sună ca un protest față de indiferența unor semeni și pentru a avea forță este extinsă la scară umană. Probabil poemul a fost scris într-un moment când a fost cuprinsă de sentimentul de neputință în fața destinului „*Nimeni / nu aude / plânsul / sângelui nostru, / Nimeni / nu ascultă / răsuflarea de foc / a zâmbetului tău, / Nimeni nu îndrăznește să pășească în templul luminii, / Nimeni nu înțelege șoptele pietrelor pecetluite de dor*”.

Definiția clipei este legată de dor și rostogolirea clipei în timp sugerează fragilitatea acestei secvențe de timp, care , de cele mai multe ori într-o viață , înseamnă mai mult decât o amintire de neșters și care se consolidează tot mai mult cu trecerea timpului. Mă gândesc la o ecuație cu trei elemente principale: clipă, dor și timp „*Mi-ai lăsat / doar... / o clipă fragilă, / o stea prăfuită / de dor, / de iarnă amară, / o toamnă stinsă, / o lacrimă / într-o clepsidră / a timpului!*”.

Un demers îndrăzneț, aș putea spune, în perspectiva unui poem , dorul se transformă în divinitate și ca orice divinitate este omniprezent și omniscient „*Dorul ce ne cuprinde / nedescris în cuvinte, / ne învăluie încet, / ca o rugăciune, / ca o adiere, / ca o mângâiere*”. Și vreau să înțeleg că peste tot domnește dorul, care se hrănește cu toate dorurile din acest univers și astfel se întinde până dincolo de eternitate și această expansiune este una pașnică, ca o mângâiere „*Un dor călător / și nemuritor, / neștiut de nimeni, / ne-nțeles de ape, / de glas sau de șopte, / dor ce picură-n noi... / ca o rugăciune, / ca o adiere, / ca o mângâiere.../ peste timp și spațiu, / dincolo de noi, / în eternitate!*”.

Dacă aș fi un fizician celebru , aș prezenta teoria că dorul este esența inteligenței și face parte din toate emoțiile și sentimentele pe care le încearcă de-a lungul vieții ființa umană. Despre dor autoarea ne convinge cu o energie degajată de pozitivismul care o caracterizează „*Dorul ce ne cuprinde / nedescris în cuvinte, / ne învăluie încet, / ca o rugăciune, / ca o adiere, / ca o mângâiere*”. Mai mult, crede cu tărie că dorul călătorește nestingherit prin univers , după ce se desprinde de ființa umană și trăiește prin tăria sentimentelor care l-au clădit.

Prin perspectiva dorului, iubirea devine un sentiment fundamental, un liant al existenței umane și definiția iubirii propusă de Violeta Bobocea ar trebui inclusă într-un dicționar de citate celebre „*Între certitudine și incertitudine / stă veșnic iubirea; doar ea / e clopotul ce vestește nașterea, dar și / destinul implacabil / al omului pe pământ*”.

Cred că deasupra scrierilor sale și a iubirii pentru poezie, pentru literatură, se află menirea de a fi dascăl. Câteva poeme arată această dragoste față de tinerele vârstare. Poate vă întrebați ce legătură are „**Simfonia dorului**” cu educația și în locul autoarei vă răspund. Modul cum sunt educați copiii și mai ales de cine sunt

educați, reprezintă mersul luminos al omenirii spre viitor, iar în această sintagmă copiii sunt educați cu iubire, credință și încredere, care, fără să vrem, face parte din măreața simfonie a dorului. În acest context, poemul „**Îndemn**”, scris pentru elevii săi, în cuvinte simple transmit dragostea nemărginită a unui dascăl, care și-a descoperit menirea „*Lecțiile-s o încântare, / Le așteaptă fiecare, / Le vorbești despre viață, / Îi îndrumi, le dai povață. // Pe al vieții drum mereu, / Să învingi, să fii erou! / Viața-i continuă luptă, / Cu o față nevăzută! // Să fii om cu-adevărat, / Consecvent și educat, / Să alegi tot ce e bun, / Nu te-opri nicicând din drum!*”.

Cum am deschis cartea parcă s-a revarsat o lumină învăluitoare plină de iubire și de înțelegere a spiritului uman. Chiar și tristețea este prezentată ca un decor necesar pentru a ne descoperi mersul pe această lume.

Stele în palmă, Editura Pim, Iași, 2020.

Al doilea volum prezintă o altă față a universului poetic marca Violeta Bobocea, care ne propune o călătorie inițiată prin cotloanele sufletului ei invadat de înțelegere umană, caracteristică unui om cu menirea de a fi dascăl.

Acest volum se deosebește de primul prin faptul că este mai personal. Privind atent cele două volume, concluzionăm că starea poetului se împarte în două categorii, prima categorie starea generală și a doua starea personală. Primul volum, „**Simfonia dorului**”, este direcționat pe o stare generală, iar „**Stele în palmă**” se referă strict la trăirile și emoțiile autoarei, care, din când în când, surprinde cu înțelepciuni despre cuvinte și despre cei care le așază pe hârtie. Locul poetului în această lume primește o conotație cosmică în poemul „**Cu fruntea pe cuvinte**” și patru versuri sunt suficiente pentru a susține această afirmație „*Numai poetul ascunde nemărginirea-n palmă, / Cu fruntea pe cuvinte mai împletește-un vers, / Când stihu-i mlădios ne-mbie și ne cheamă, / Iar sub privirea-i blândă trăiește-un Univers*”.

Poemul „**Sunt ploaia din palma ta**” sună ca o veritabilă declarație de dragoste încărcată de o iubire atemporală și inundată de-o gingășie nemaiîntâlnită de mine până acum „*Sunt ploaia / ce curge / prin fiecare fibră / a sufletului, / se revarsă / diafan / pe tăcerea visului / ocrotit suav / de luceferi. / Sunt ploaia / ce alungă / tristețea / din palma ta / și purifică / veșnicul / început*”.

Și când scrie despre tristețe nu atinge tonul grav „*tristețea umblă desculță, / nimeni nu o ia în seamă, / nepăsarea face semne discret, / rotind ciclul vieții... / tot ce a fost bun / s-a scufundat în neant, / nici timpul nu ne mai așteaptă, / nici vremurile orgolioase, / nici lacrima neputinței*” și acest aspect mă face să cred că un moment mohorât din viața ei s-a cristalizat într-un poem ce arată că uneori neputința ne plasează în acest univers un rol mediocru.

Despre sine vorbește ca și cum ar fi „*Sunt un trecător grăbit, / cu voi împart / tăceri de nicăieri, / uneori surâd, / alteori mă-nvăluie / tristețea*” și, cu toată graba, nu poate sta indiferentă și este apăsată de suferința celor din jur „*adesea văd suferința / încrustată-n fiecare: / pe chipul împovărat / al mamei / sau în privirea / unui bătrân neajutorat, / ce-și numără anii / în gând / și își poartă / în liniște / neputința secundelor / demult apuse*”.

Scrie atât de limpede, încât unele versuri stârnesc emoții și seninătatea cu care le spune arată lumina din necuprinsul sufletului ei ce transmite o energie pozitivă „*Aș vrea să fiu / izvorul lin / ce se adapă / la fereastra / gândurilor tale*” și

„Sub tălpile stelelor / înseninate de dor, / răstălmăcim / iubirea de ieri, / frământarea / surdă / a clipei / unice”.

Timpul este personificat într-un uriaș cosmic, pe care ne sprijinim în trecerea prin viața noastră și poemul poartă o încărcătură a esenței umane de a fi mereu în căutarea unui răspuns „*De unde venim și unde ne ducem*”. Mesajul este despre înțelegerea și acceptarea că soarta noastră cu toate gândurile și emoțiile sunt în strânsă legătură cu timpul și prin acest element indispensabil în acest univers , putem înțelege cum s-a pierdut clipa când eram fericiți sau mai puțin fericiți „*Pe trupul timpului / ne așezăm în neștire, / risipim îndoieli / ne-nțelese, / de nimeni culese. / Pe tâmpla timpului / înșirăm neliniști, / adulmecăm clipa / cea stranie / ce ni s-a dat. / Pe geana timpului / deslușim / dulcea povară / a anilor tineri, / iar copilul din noi / scâncește tăcut / prin / dulci și / duioase / primăveri*”.

Amintirile sunt privite cu duioșie și chiar își imaginează „**Parcul desfrunzit al amintirilor**”, unde se află puse la păstrare clipe de referințe din viață, emoții și gesturi care s-au impregnat în suflet și vor dăinui „*pe potecile sufletului*”, până când nemărginirea va cuprinde mărginirea „*Parcul desfrunzit al amintirilor / ne cheamă și azi, / pe potecile sufletului, / pe dalbe, nebănuite zăpezi. / Parcul desfrunzit al tristeții / păstrează și acum / pe stranii poteci / parfumul înmiresmat / al surâsului tău / pierdut în / negura timpului. / În același parc / ne regăsim și azi, / desfrunziți și noi / de roua dimineții, / de lacrima tăcerii, / de solitudinea frunzelor / invadate de dor*”.

Într-un alt poem , amintirile scot la iveală o altă latură a nostalgiei și prin asta se confesează că de foarte multe ori se gândește câte clipe s-au risipit și s-au transformat în amintiri, care prin esența lor toate sunt la timpul trecut „*Cenușa amintirilor // Aruncată / pe nisipul amintirilor, / am rămas pustiiță / la țarm, / fără vlagă, / doar cu gândul / însingurat / al valurilor străvezii, / doar cu / cenușa amintirilor / de odinioară, / amintiri risipite / cândva, / lângă țarmul / incomensurabil / al tăcerii*”.

Prin acest al doilea volum, Violeta Bobocea a deschis o ușă spre sufletul ei și lumina care o înconjoară este lăsată cu gingășie să ne cuprindă și pe noi cititorii.

Eterna căutare, Editura Editgraph, Buzău, 2020. Volum apărut sub îngrijirea doamnei Eugenia Enescu-Gavrilescu.

„**Eterna căutare**” în inima poetului. Urmăresc cu plăcere și curiozitate femeile care scriu poezie, iar pe unele chiar le ador și fiecare carte pentru mine e o mare bucurie și înainte de a o citi mă întreb cu ce voi fi surprins și încântat. Mărturisesc că Violeta Bobocea, aflată la cel de-al treilea volum de poeme, este o creatoare de poezie care reușește să-mi transmită rezonanța sufletului ei și pot să descifrez modul cum înțelege atât de pozitiv viața și tot ce se leagă de această trăire unică a fiecărui om pe acest pământ.

Cu titlul „**Eterna căutare**”, definește din start însăși esența umană, de când ne naștem pornim în căutarea necăutatului și mereu vrem să știm mai multe decât știm și nu obosim până când trecem undeva... dar lăsăm urmașilor noștri aceeași căutare, care hălăduiește din generație în generație, ca o legătură perpetuă a spiritului uman cu nemurirea.

Poemul care dă titlul cărții pare o definiție a căutării, dar nu una pur științifică, mai degrabă transformată în spiritul poeziei și încărcată cu înțelesuri profunde. Între primele versuri „*Omul caută / cu o sete nestinsă*” și ultimele

versuri „*Omul caută veșnic / răspunsuri / între tăcere și logos*”, descoperim o călătorie inițiată între răsărituri și apusuri, pendulând între realitate și vis, pentru a înțelege rostul nostru și credința și tot ce reprezintă spiritul uman, accentuat prin „*setea de paradis*” și la finalul acestei călătorii zbuciumate și halucinante cât de liniștitor și convingător sună „*regăsirea de sine*”, de parcă numai acum coborâm cu picioarele pe pământ.

Revine și în acest volum obsesia dorului, nu una supărătoare, mai degrabă încearcă să găsească noi dimensiuni pentru dor și poemul are o calitate aparte - răspândește lumină și prin sintagma „*Mai aproape de dor*”, dă senzația că dorul este personificat, zeificat și puțini dintre noi se pot apropia, numai aceea care au puritatea sufletului.

Și toamna este percepută ca un dor și pur și simplu țâșnește din primele versuri „*Braț la braț / cu toamna / prin poienile / și livezile sufletului / cercetate îndelung / de crivățul însingurat / al așteptărilor*”. În acest context toamna este percepută ca o regină a anotimpurilor și acceptarea de a se pierde în acest miraj creează o legătură între vis și realitate, care se sedimentează în adâncurile ființei „*Ne pierdem / în agonia toamnei / ca-ntr-un vis / demult uitat, / ca-ntr-un vis / dintr-un veac / rătăcit / în adâncurile ființei*”.

Poemul „**Îngenunchez**” face trimitere la comuniunea omului cu natura. Câte amintiri poate trezi un salcâm înflorit unui suflet „*subjugat / de neliniște, / subjugat / de amintiri suave*”.

Surprinzător cum prezintă paradoxul timpului „*Pe fereastra timpului / am aruncat amintirile / păstrate cândva / într-un ungher al sufletului, / cuibărite, prăfuite de timp / și dor*” și hotărârea de a nu se lăsa ademenită de amintiri nedorite, arată credința de a le stăpâni și, din când în când, de a le accepta o clipă, făcând o călătorie în timp „*Nu mă voi lăsa pradă / amintirilor târzii, / nu voi îngenunchea / în fața lor, / le voi risipi / la apus sau la răsărit, / le voi sorbi / parfumul de-altădată, / voi deveni trecut / doar pentru o clipă*”.

Într-un poem descifrăm „*inima poetului*”. Nu cred că am citit până acum atât de cuprinzător despre cum poetul privește lumea și natura și cum transmite ceea ce a văzut și a simțit. Numai poetul poate să arate o esență generată de văz și emoție. Și iarăși dorul apare și capătă dimensiuni materiale, devine o particulă elementară care există în toate „*Doar în inima creatorului / dorul caută / nemărginirea timpului!*”. Astfel poetul capătă dimensiuni cosmice prin legătura dintre dor și inima lui copleșită de trăiri la maximă tensiune și pe care majoritatea nu și le pot exprima.

Două poeme sunt un elogiu adus poetului și implicit cuvintelor și exemplific prin două strofe, care sunt atât de clare, încât nu mai e nimic de spus „*Numai poetul ascunde nemărginirea-n palmă, / Cu fruntea pe cuvinte mai împletește-un vers, / Când stihu-i mlădios ne-mbie și ne cheamă, / Iar sub privirea-i blândă trăiește-un Univers. // Când strofa ne răsfață ca un dulce alint, / Sub fruntea-i gânditoare speranțele revin, / Iar versurile toate înveșmântate-n cânt, / Tresar, sub magicul condei divin*”.

Poemul de final „**Fiecare carte**” transmite emoția cititorilor împătimiți, care cunosc acest fior unic pe care-i cuprinde la fiecare carte nouă și pe care o devorează „*Fiecare carte / ascunde un fior / niciodată simțit, / un dor neștiut, / un vis împlinit!*”.

Acest volum completează celelalte două și ne arată în plină desfășurare talentul Violetei Bobocea. Pe lângă alte preocupări majore, cum ar fi menirea de a fi dascăl dedicat copiilor și educației, poezia ei se înalță spre noi și ne-arată că viața este frumoasă și merită trăită într-o armonie cu natura. În ansamblu, cele trei cărți de poeme sunt scrise pe înțelesul omului de rând și reușește să transmită emoții și chiar învățăminte. Lumea pe care o propune în majoritatea poemelor este una plină de lumină și înțelegere umană și cred că acel care citește aceste cărți și simte palpăirea pozitivă a sufletului autoarei va deveni mai bun. În viața aceasta există atâtea necunoscute și cred că menirea scriitorului în general este de a găsi răspunsuri nu neapărat științifice. În cazul de față dacă o carte sau mai multe ne-a străfulgerat măcar pentru o secundă , înseamnă că poeziile nu au fost scrise în zadar.

Îndemnul meu pentru autoare este unul clar: Scrie, scrie și nu te opri!

Menire sacră, Editura Liric Graph, Făurei, 2020.

O carte -document, aș putea spune unică. Prefața cu titlul „Un exemplu de dăruire” este scrisă de Elena Căpățână – Liga Scriitorilor și câteva fraze sunt concludente pentru această carte colectivă, dar coordonată de Violeta Bobocea: *„Ce poate fi mai frumos decât „lucrările de control” ale elevilor, scrise în ultimile zile de liceu, fără emoția că vor primi note ca urmare a corectării lor prin încadrarea într-un barem, în șabloane impuse prin care se face evaluarea. Descătușați de povara temelor și eliberați, măcar pentru câteva zile, de grija examenelor, absolvenții au folosit cuvintele „la liber”, fără a fi îngrijorați, fără a avea o temă impusă, ci scoțând din sufletele lor amintiri, trăiri, bucurii cu care vor să meargă mai departe.”*

Prin scurta prezentare „Omul de la catedră” Violeta Bobocea , ne arată ce înseamnă să fii dascăl și cât de important este rolul acestuia în educația copiilor:

„Omul de la catedră este acel om sensibil, cu sufletul cât galaxia care îți întinde mâna de fiecare dată când e necesar, te ajută să mergi mai departe, îți insuflă încredere atunci când totul e incert în jurul tău.

Omul de la catedră este omul care îți ține sufletul în palmă, îți zâmbeste și îți reamintește că, în viață, chiar dacă nu totul e roz, trebuie să fii un luptător, să îți la rostul tău, să ai un ideal, un crez în viață.

Dascălul e prietenul care te ajută necondiționat și îți vrea binele, modelează și formează personalitatea, e mereu lângă tine cu un sfat, cu un gând bun, încurajator. Cu ani în urmă le-am propus elevilor mei să scrie câteva rânduri, impresii despre anii de liceu, despre colegi și profesori.

Timpul a trecut și nu am dorit ca aceste amintiri să se piardă în ceața veacurilor, așa că am hotărât să strâng aceste amintiri de suflet ale copiilor, adevărate mărturii peste timp... Fiecare a scris ce a gândit și simțit, fiecare a lăsat o părticică din sufletul său...

Sunt amintiri de aproape 30 de ani, momente unice, întâmplări hazlii și nu numai! Sunt clipe, momente pe care le păstrăm într-un colț al sufletului, în ciuda trecerii timpului...” (Nicolae Toma)

Profil realizat de **Nicolae TOMA**

Prozator, poet, critic literar, jurnalist, editorialist